

Af de mange Spørgsmaal, som har været fremme til Debat, er der kun ganske enkelte, jeg gerne vil tage op. Det har ligget aldeles fjernt fra mig at tage Spørgsmaalet om Arbejdsløshedskassernes Formaal, Bygning eller Struktur op til Behandling her, hvor det drejer sig om en kort, uforandret Forlængelse af en ekstraordinær Lov. Jeg vil heller ikke komme ind herpaa ved denne Lejlighed, men der er en enkelt Ting, jeg er nødt til at fremhæve, dels fordi Hr. Pitzner var inde paa den i Gaar, og dels fordi det ærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg) — som for øvrigt kaldte mig det 20de Medlem for København, medens jeg antager, jeg er det 8de Medlem — delvis støttede, hvad Hr. Pitzner sagde, og det er det meget vigtige Spørgsmaal om Arbejdsløshedskassernes Forhold til Statsbidraget og til de arbejdendes eget Bidrag. Det ærede Medlem fra Skern indrømmede selvfølgelig Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt overfor Hr. Pitzner, nemlig at Arbejdsløshedskasserne ingenlunde alene administrerer offentlige Bidrag, men ogsaa deres egne Bidrag, og at Bidragene vedvarende strømmer ind. Men, sagde det ærede Medlem fra Skern — det er selvfølgelig ligeledes rigtigt —: Brøkrforholdet imellem det offentlige Bidrag og Arbejdernes eget Bidrag er blevet i høj Grad forrykket. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at det er ikke blot en ikke-berettiget Betragtning, men en i høj Grad uretfærdig Betragtning af Arbejdsløshedskasserne.

Jeg tror nok, at jeg er den eneste, der er tilbage her i Tinget af de Partiordførere, som deltog i Behandlingen af Arbejdsløshedskasseloven af 1914. Behandlingen strakte sig jo over to Aar, Hr. Sandbæk er død, og de Herrer Schovelin og Martin Olsen er i Landstinget, medens de øvrige ikke længere er Medlemmer af Rigsdagen. Arbejdsanvisningsdirektøren, som er Medlem af Tinget her, vil imidlertid erindre, at skønt jeg var meget bøjelig paa alle andre Punkter og bøjede mig paa adskillige andre Punkter for at medvirke til Enighed i Tinget, var der et enkelt Punkt, hvor jeg var stædig og stejl, og hvor det ogsaa trods de mange Forsøg paa andre Løsninger, som var fremme, lykkedes mig at faa min Mening ført igennem, og det var, at det offentlige Bidrag hverken skulde sættes i Forhold til Præmierne eller til Udgifterne, som Arbejdsløshedskasserne har, men nøjagtigt i Forhold til Arbejderens egne Kontingenter. Det var for mig noget ganske afgø-

rende, idet det derved blev indlysende, at det var de arbejdende Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, som gennem deres Bidrag medførte Forsikring for de arbejdsløse, ogsaa ved at fremskaffe det offentlige Bidrag. Med andre Ord, Forholdet i Størrelse mellem Arbejdernes Bidrag og det offentlige Bidrag er ikke det afgørende. Det Bidrag, Arbejderne giver, er jo op imod 2 Mill. Kr. om Aaret selv i disse meget vanskelige Tider, og dette Bidrag er lige saa vigtigt for Arbejderne nu, det betyder lige saa meget for dem nu som tidligere og er deres Bidrag til Arbejdsløshedsforsikring i samme Grad nu, hvor Forholdet mellem Arbejdernes og Statens Bidrag ganske vist er blevet forrykket, fordi Staten giver ekstraordinært mere dertil. Det er en uretfærdig Betragtning overfor Arbejdernes Bidrag til Arbejdsløshedskasserne, naar man giver sig til at maale *Forholdet i Størrelse* mellem deres Bidrag og det offentlige Bidrag. Arbejdernes Bidrag betyder lige saa meget for dem i dette Øjeblik og er lige saa stort i dette Øjeblik, som det hidtil har været. Det er for mig et Kardinalpunkt. Ligesom jeg forrige Gang for Enighedens Skyld strakte mig overmaade langt, er jeg ogsaa denne Gang meget villig til at strække mig langt for Enighedens Skyld, men dersom man rører ved dette, at man maa betragte det offentlige Bidrag som et Tilskud til Arbejdernes Kontingent og ikke som noget som helst andet, hvis man altsaa rører ved dette, at det er Arbejderne selv, hvis Solidaritetsfølelse har vakt Beundring og er blevet efterlignet hele Verden over, der danner Arbejdsløshedskassernes Grundfond, vil man ikke kunne rokke mig.

Det andet Punkt, som er vigtigt for mig, er et, som ogsaa kom frem i Dag, i det ærede Medlem fra Skerns Udtalelser, og jeg sætter Pris paa, at det er kommet oprigtigt frem. Der er flere Gange blevet hentydet dertil, dog er man gaaet halvt udenom det, men i Dag er det kommet frem, og det er jeg taknemmelig for. Det er blevet sagt i Krogene, at naar det ikke fra Arbejdsgivernes Side i saa høj Grad, som man kunde vente og forlange, bliver anmeldt, hvis arbejdsvillige nægter at modtage tilbudt Arbejde, er det delvis paa Grund af Frygten for, at en saadan Angivelse muligvis kan ende med en Boycotning. Jeg tror ikke, det ærede Medlem fra Skern vil benægte denne Fremstillings Rigtighed. Jeg synes, det er godt, at det er kommet frem, og hvis ikke det ærede